

Нѣщо тамо внимавахъ.
 Азъ за себе ся приготвихъ,
 Сабята си попохватихъ,
 Пушката си запжнахъ,
 Единъ шумахъ нагнахъ;
 Мысляхъ да сж Турчоля, —
 Нѣкой тѣжка неволя.
 Се вѣрвахме въ протива,
 Нѣ менъ страхъ мя поспира;
 Оглѣдвахъ ся като заякъ, —
 Другити ся смѣяхъ,
 Напрѣдвахъ безъ да знаятъ,
 Нѣщо тѣй ми крѣяхъ.
 Сетнѣ и азъ ся наближихъ,
 Нѣ скоро ся умирихъ;
 Калпацити кат' видяхъ,
 Пушката си отпжнахъ,
 Львска знамя кат' съзряхъ,
 Безгрыжно я надянахъ.
 Азъ зарадванъ вѣнъ отъ себе,
 Кат' чи хвъркнахъ въ сине небе.
 Тазъ дружина много была,
 Честь съмъ ималъ много чюдна,
 Твърда была Божя сила,
 Непоклатна, нѣ забавна;
 Тѣй напраздно не ся радвахъ,
 А напусто и не страдахъ
 Стояхъ малко на старна,
 Глѣдахъ така въсхытенъ;
 Станахъ блѣденъ и зеленъ,
 Едно лице кат' ся обърна.